

Musik utan personlighet

Grigori Frid: Symfoni nr 3, Konsert för viola, piano och stråkorkester, två inventioner för stråkorkester

Gegorian Chamber Orchestra Ingolstadt

Dirigent: Ruben Gazarian

Viola: Isabelle Van Keulen

Piano: Oliver Triendl

Capriccio C5353 [1 CD]

Grigori Frid är en tonsättare som var verksam i Sovjetunionen och som inte alls haft samma framgång som till exempel **Prokofjev** och **Sjostakovitj**. Han föddes år 1915 och avled så sent som 2012 och nådde därmed en aktningsvärd ålder. Med sin opera *Anne Frank* fick han visst genljud även utanför järnridån, även om tonsättaren sällan framförs i sitt hemland precis som är fallet utomlands. Hans musik har ingen som helst likhet egentligen med till exempel Sjostakovitjs. Frids tidiga musik kan betecknas som socialistisk realism medan hans senare verk tenderar att inspireras av tolvtonsteknik. Frid experimenterade hela sitt verksamma liv med olika tekniker och det går inte att sätta in honom i ett speciellt fack.

Frids musik upplever jag som ganska kärv om än inte svårlyssnad, även om jag saknar en genuin personlighet i uttrycket. Symfoni nr 3 för stråkorkester och pukor tycker jag är skivans höjdpunkt, eftersom det här finns en tydlig tanke med verket; musik som har bett och attityd. De två korta inventionerna *för stråkar* är inget minnesvärt verk och dubbelkonserten blev jag inte heller särskilt imponerad av.

Att Frid inte spelas i någon större omfattning kan vara orättvist men är inte heller särskilt konstigt. Om denna cd är representativ för hela hans kompositörsgärning må vara osagt men jag kan rekommendera den till den som intresserar sig för de mer obskyra delarna av Sovjetunionens musikhistoria. Jag vill ge en eloge till alla musiker som gör helhjärtade insatser och uppenbarligen tror på musikens kvalitet. Symfonin är absolut höjdpunkten på denna cd och ljudet har fin balans och dynamik.

Björn Sundkvist